

havde hun arvet Provst Tønnesens sunde, mørkladne Ansigtssfarve. Hendes Hud var maaneskinsbleg som en Købstaddames og havde to smaa brune Skønhedspletter paa den venstre Kind.

Frøken Ragnhild var enogtyve Aar gammel og Provst Tønnesens eneste Barn. Naar hun i første Øjeblik maaske gjorde et noget ældre Indtryk, laa det tildels i hendes overlegne og afmaalte Væsen, der bar Vidne om, at hun alt længe havde haft Styret i sin Faders Hus. Hun var endnu Barn, da Provst Tønnesen mistede sin Hustru; og det var just under det overvældende Indtryk af dette Tab, at han, der den Gang var ansat som Adjunkt ved en af Landets lærde Skoler, havde besluttet sig til at afbryde sin pædagogiske Løbebane og flytte ud i en stille Præstegaard paa Landet for der at søge Trøst og Ro for sig selv og sit Barn.

IV

De skulde just til at rejse sig fra Bordet, da Husets gamle, halte Pige stak Hovedet ind fra Køkkenet og meldte, at der udenfor Porten holdt en Slæde med en Person, der absolut skulde tale med Provsten.

„Paa denne Tid af Døgnet!“ udbrød denne og rynkede ildevarslende sine Bryn. „Hvad kan han ville, Lone?“

„Ja, det kan en anden en jo ikke vide,“ svarede det gamle Tyende surt. „Men for Resten sagde han, at det var til en, der var saa meget syg, at han skulde hente Provsten!“

„Til en syg! I dette Vejr! Og nu ved Nattetid! . . . Hvem kan det Menneske være, Lone?“

„Ja, det kender en anden jo ingenting til. . . Men ellers siger han at han er Anders Jørgens Søn fra Skibberup.“

„Hm! Ja saa! . . . Herregud! Saa er det altsaa den gamle Anders Jørgen, der skal bort nu. Hvor er Budet henne?“

„Jeg viste ham ind paa Kantoret.“

Provsten drak ud af sin Kop, tørrede sig med Servietten om Hagen og rejste sig.